

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Martina Lachmanna a Mgr. Jana Ferneckého v právní věci

žalobce: **Město Postoloprty**
sídlem Mírové náměstí 318, Postoloprty

zastoupeného Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou
sídlem Olomoucká 261/36, Mohelnice

proti

žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj ze dne 8. 7. 2020, čj. MMR-33630/2020-26

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj ze dne 8. 7. 2020, čj. MMR-33630/2020-26 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým ministryně podle § 14e odst. 2 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění účinném od 1. 1. 2018 (dále jen „**rozpočtová pravidla**“), nevyhověla námitkám podaným žalobcem a shledala

oprávněným opatření Centra pro regionální rozvoj České republiky (dále též „**CRR**“ nebo „**poskytovatel dotace**“) ze dne 21. 4. 2020 (dále též „**Opatření**“).

2. Označeným Opatřením CRR v rámci administrativního ověření žádosti o platbu v rámci projektu „ZŠ Postoloprty - bezbariérový přístup a modernizace učebních prostor II. stupně“ (dále též „**Projekt**“) realizovaného v Integrovaném regionálním operačním programu, na který byla poskytnuta dotace rozhodnutím o poskytnutí dotace ze dne 21. 3. 2018, čj. 15013/2018-55/1 (dále jen „**Rozhodnutí o poskytnutí dotace**“), stanovil podle § 14e rozpočtových pravidel celkovou část nevyplacené dotace ve výši 720 605,90 Kč, přičemž uvedl, že tato částka nevyplacené dotace se vztahuje k finančním prostředkům, které dosud nebyly žalobci vyplaceny, a které nebudou žalobci vyplaceny s konečnou platností.
3. Důvodem nevyplacení části dotačních prostředků bylo v rámci kontroly žádosti o platbu identifikované porušení zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění účinném pro posuzované veřejné zakázky (dále jen „**zákon č. 134/2016 Sb.**“) v souvislosti s veřejnými zakázkami VZ 0006 s označením „Bezbariérová přístupnost budov, ZŠ Postoloprty“ a VZ 0007.001 s označením „Modernizace vybavení učebních prostor ZŠ Postoloprty, dílčí část 1: Stavební úpravy učeben“, realizovanými v rámci Projektu (dále jen „**veřejné zakázky**“), kdy měl žalobce postupem v uvedených zadávacích řízeních porušit § 48 odst. 8 ve spojení s § 48 odst. 2 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb. a porušit tak podmínku uvedenou v části III odstavci 1 bodu 2 Podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace, tvořících přílohu č. 6 Specifických pravidel pro žadatele a příjemce z Integrovaného regionálního operačního programu, platných od 5. 10. 2016 (dále jen „**Podmínky Rozhodnutí o poskytnutí dotace**“)

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Ministryně v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapitulovala zjištěná pochybení při zadávání obou veřejných zakázek spočívající v tom, že žalobce v zadávacích řízeních v rozporu s § 48 odst. 8 ve spojení s § 48 odst. 2 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb. nerozhodl o vyloučení vybraných dodavatelů, jejichž nabídková cena překročila předpokládané hodnoty pro veřejné zakázky, kterou žalobce ve výzvách k podání nabídek do zadávacího řízení a zadávací dokumentaci označil jako cenu nejvýše přípustnou a nepřekročitelnou.
5. V návaznosti na sumarizaci obsahu argumentace žalobce v námitkách proti Opatření ministryně podrobně rekapitulovala zjištění vztahující se k veřejným zakázkám, přičemž k těmto zjištěním souhrnně uvedla, že poskytovatel dotace velice podrobně popsal, z jakého důvodu byla uložena finanční oprava, přičemž zdůraznil, že v daném případě není žalobci vytýkáno nezákonné stanovení zadávací podmínky nepřekročitelnosti předpokládané hodnoty veřejných zakázek, ale skutečnost, že na stanovené zadávací podmínce netrval. Ministryně se plně ztotožnila se zdůvodněním obsaženým v Opatření. S poukazem na závěry vyslovené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže v rozhodnutí ze dne 30. 6. 2017, čj. ÚOHS-R0075/2017/VZ-19645/321/Edy, zdůraznila, že z uvedeného rozhodnutí je patrné, že žalobce skutečně musel povinně vyloučit dodavatele, kteří nabídli plnění za cenu vyšší, než byla zadávacími podmínkami stanovena jako nejvyšší přípustná nabídková cena. Ministryně uvedla, že tento aspekt zadávací dokumentace je pro dodavatele zcela zásadní, neboť dodavatelé zvažují, zda předpokládaná hodnota může být překročena, či nikoli; zastropování nabídkové ceny tedy podle ministryně reálně mohlo dodavatele odradit od podání nabídky. Ministryně dospěla k závěru, že kdyby žalobce neurčil výši maximální nabídkové ceny, mohlo se zadávacího řízení veřejných zakázek

zúčastnit pravděpodobně více dodavatelů. Důvody uvedené žalobcem v námitkách proto ministryně označila za irelevantní.

6. K námitce poukazující na to, že CRR neodhalilo pochybení ihned v rámci kontroly veřejné zakázky 0006, ministryně připustila, že uvedené pochybení nebylo ze strany kontrolora identifikováno a ve stanovisku zaslaném k veřejné zakázce uvedeno. Bez ohledu na uvedené se však žalobce uvedeného pochybení, jak sám dle ministryně uvedl, dopustil, přičemž upustit od konstatování jeho nesprávného postupu jen proto, že bylo identifikováno až po vydání stanoviska k zakázce, ale stále v rámci administrace žádosti o platbu, nelze připustit. Dle ministryně je za nastavení zadávacích podmínek i za jejich následné dodržení odpovědný pouze žalobce jako zadavatel.
7. Podle ministryně je nutno trvat i na uložení finanční opravy, kterou poskytovatel podle jejího přesvědčení podrobně zdůvodnil. Uložení finanční opravy proběhlo podle ministryně plně v souladu se zásadou proporcionality, kdy byly zváženy veškeré skutkové okolnosti daného případu.
8. Ministryně zdůraznila, že co se týče přiměřenosti nastavení výše finančních oprav samotných, tyto dle úvodu přílohy č. 5 Obecných pravidel, verze 1.12, „*zohledňují závažnost porušení a zásadu proporcionality*“, jak potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 7. 2019, čj. 2 Afs 192/2018 - 74.
9. Na základě uvedených skutečností ministryně potvrdila Opatření poskytovatele dotace, neboť u obou veřejných zakázek žalobce porušil § 48 odst. 8 ve spojení s § 48 odst. 2 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., a potvrdila uložení finanční opravy ve výši 5 % z částky poskytnuté dotace.

III. Žaloba

10. Žalobce v podané žalobě pod **prvním žalobním bodem** nesouhlasil se závěrem o porušení § 48 odst. 8 ve spojení s § 48 odst. 2 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb. Uvedl, že při opakovaném zadání veřejné zakázky (v prvním zadávacím řízení nebyla podána žádná nabídka) překročil jediný účastník předpokládanou hodnotu, nicméně žalobce s ohledem na objektivní okolnosti nevyužil možnosti účastníka vyloučit a s jediným účastníkem zadávacího řízení při splnění všech podmínek účasti uzavřel smlouvu o dílo. Žalobce měl za to, že na toto uzavření smlouvy měl plné právo, a to se zřetelem k tomu, že předpokládaná hodnota vycházela z již neaktuální cenové hladiny z roku 2017, přičemž zadávací řízení bylo realizováno až v roce 2018, kdy tato cenová hladina prodělala určitý vývoj. Žalobce podotknul, že zejména s ohledem na nedostatečné personální a časové kapacity projektantů a rozpočtářů neměl možnost aktualizace položkového rozpočtu před vyhlášením veřejné zakázky. Akcentoval, že s ohledem na vzájemnou provázanost s dalšími dílčími navazujícími částmi projektu (stavební úpravy učebny, dodávka nábytku, dodávky ICT vybavení) by byla v případě vyloučení jediného dodavatele stavebních úprav infrastruktury pro bezbariérovost budovy ve své podstatě znemožněna realizace zakázky jako celku, a zároveň by nemohl být úspěšně dokončen celý projekt. Žalobce doplnil, že disponuje dostatečnými finančními prostředky pro pokrytí vzniklého rozdílu mezi nabídkovou cenou a předpokládanou hodnotou zakázky, a to i v případě, bude-li nucen zařadit takto vzniklý rozdíl mezi nezpůsobilé výdaje; dal tedy přednost realizaci veřejně prospěšné zakázky před tím, než aby ji vyloučením uchazeče na klíčovou část díla zcela zrušil.

11. Žalobce doplnil, že v dané oblasti je trvalý nedostatek dodavatelů v čase a místě, což dle něho dokazuje i fakt, že byla doručena jediná nabídka. Podotknul, že v rámci průběžných připomínek nebyla problematika uzavření smlouvy i přes překročení předpokládané hodnoty vůbec řešena.
12. Žalobce byl přesvědčen, že postupoval plně v souladu s § 48 odst. 2 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., který zadavateli dává pouze možnost, nikoliv však povinnost vyloučit účastníka zadávacího řízení v případě nesplnění zadávacích podmínek. Dle žalobce mu nelze vytýkat nesplnění něčeho, co není zákonnou povinností.
13. Žalobce se domníval, že *„citované zákonné ustanovení je zcela zřetelně formulované a účastí ve veřejné zakázce vyhlášené v režimu zákona berou všichni účastníci této VZ na vědomí možnost uplatnění kteréhokoliv ustanovení ZZVZ, tedy účastníci výběrového řízení si jsou zákonných podmínek plně vědomi“*. Doplnil, že v případě jakýchkoliv nejasností ohledně uplatnění zákonných ustanovení měl kterýkoliv z potenciálních účastníků zákonnou možnost požádat zadavatele o vysvětlení zadávacích podmínek.
14. Žalobce zároveň odmítl, že jeho postup ovlivnil výběr dodavatele, a to i z důvodu, že ve stanoveném termínu byla doručena jediná nabídka. Nebyl si vědom ničeho, čím by určitým dodavatelům přímo nebo nepřímo vytvořil bezdůvodné překážky hospodářské soutěže a čím by se dopustil porušení rovného zacházení a transparentnosti dle § 6 zákona č. 134/2016 Sb. Konstatoval, že kdyby postupoval žalobce tak, jak předpokládá žalovaný, plnění díla by se stalo *de facto* nemožným, což považoval za absurdní.
15. Námitkami soustředěnými soudem pod **druhým žalobním bodem** pak žalobce s poukazem na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu namítal, že nebylo dostatečně odůvodněno, proč dotační prostředky nemají být vyplaceny, resp. proč právě v této výši. Přitom akcentoval, že v posuzované věci dle jeho přesvědčení *„nedošlo k žádnému porušení zákona, naopak, všechny kroky žalobce byly se zákonem v souladu“*, resp. že *„byly veškeré prostředky čerpány na daný účel, v žádné jejich výši by tedy nedošlo k porušení podmínek“*.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 4. 11. 2020 setrval na argumentaci uvedené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, kterou reprodukoval.
17. Ve vztahu k námitkám vzneseným pod **prvním žalobním bodem** doplnil, že důvody, které uvádí žalobce ve své žalobě, nejsou v této situaci vůbec relevantní. Žalobce přitom podle žalovaného nepřesně vykládá ustanovení § 48 odst. 8 zákona č. 134/2016 Sb., neboť zadavatel v obecné rovině skutečně není povinen vyloučit dodavatele dle § 48 odst. 2 písm. a) zákona, nicméně pokud zadávací podmínky nesplní vybraný dodavatel, zde již je obligatorní povinnost takového vybraného dodavatele vyloučit.
18. Za neopodstatněné považoval žalovaný rovněž námitky uvedené pod **druhým žalobním bodem**. Nad rámec argumentace vycházející ze závěrů uvedených v odůvodnění Napadeného rozhodnutí doplnil, že finanční oprava byla jednoznačně vyčíslena, popsána i zdůvodněna, přičemž ani žalobcem citovaná judikatura není ve vztahu k uložení finanční opravy v daném případě přílehavá, neboť poskytovatel dotace uložil finanční opravu plně v souladu s konstantní rozhodovací praxí.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (souhlas žalovaného soud v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumoval). Soud nenařídil jednání ani k provedení dokazování, neboť žalobce nenavrhoval k provedení k důkazu žádné důkazní prostředky, jež by nebyly součástí správního spisu předloženého žalovaným, jehož obsahem se podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů dokazování neprovádí.

20. V posuzované věci je předmětem sporu mezi účastníky především posouzení otázky, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud nevyhověl námitkám žalobce a shledal oprávněným Opatření, kterým poskytovatel dotace podle § 14e rozpočtových pravidel rozhodl o nevyplacení části dotace ve výši 5 % z částky poskytnuté dotace z důvodu zjištěného porušení § 48 odst. 8 ve spojení s § 48 odst. 2 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., jehož se měl žalobce dopustit tím, že jako zadavatel veřejných zakázek nevyloučil z účasti v zadávacích řízeních vybrané dodavatele, jejichž nabídková cena překročila předpokládané hodnoty pro veřejné zakázky, které žalobce ve výzvách k podání nabídek do zadávacího řízení a zadávací dokumentaci označil jako ceny nejvýše přípustné a nepřekročitelné.
21. Soud přistoupil k posouzení námitek, jimiž žalobce pod **prvním žalobním bodem** nesouhlasil se závěrem, že postupoval v rozporu se zákonem, pokud vybraného dodavatele z účasti v zadávacím řízení nevyloučil.
22. Zatímco žalobce je přesvědčen, že nebyl dle § 48 odst. 2 zákona č. 134/2016 Sb. povinen vyloučit z účasti vybraného dodavatele, přestože nabídková cena překročila předpokládanou hodnotu pro veřejnou zakázku, jež byla v zadávacích podmínkách označena jako maximální přípustná, přičemž poukazuje na objektivní okolnosti, které nevyužití zákonem přiznaného oprávnění dle jeho přesvědčení odůvodňovaly, žalovaný trval na tom, že žalobce jako zadavatel byl k takovému kroku povinen na základě § 48 odst. 8 tohoto zákona
23. Soud předem vlastního vypořádání žalobních námitek podotýká, že ačkoli žalobce uvedené námitky spojoval v rámci své žalobní argumentace výslovně toliko s jedinou z veřejných zakázek (VZ 0006 s označením „Bezbariérová přístupnost budov, ZŠ Postoloprty“), přičemž závěry správních orgánů k druhé veřejné zakázce nezpochybnil, dotýká se uvedená žalobní obrana zpochybňující právní názor CRR a žalovaného postupu správních orgánů v případě obou zadávacích řízení. Soud proto v rámci vypořádání uvedeného okruhu žalobních námitek mezi předmětnými veřejnými zakázkami nerozlišoval.
24. Soud předesílá, že podle § 48 odst. 8 zákona č. 134/2016 Sb. platí, že „*vybraného dodavatele zadavatel vyloučí z účasti v zadávacím řízení, pokud zjistí, že jsou naplněny důvody vyloučení podle odstavce 2 nebo může prokázat naplnění důvodů podle odstavce 5 písm. a) až c)*“.
25. Z § 48 odst. 2 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb. se podává, že „*zadavatel může vyloučit účastníka zadávacího řízení, pokud údaje, doklady, vzorky nebo modely předložené účastníkem zadávacího řízení nesplňují zadávací podmínky nebo je účastník zadávacího řízení ve stanovené lhůtě nedoložil*“.
26. Soud připomíná, že podle § 5 zákona č. 134/2016 Sb. se dodavatelem „*rozumí osoba, která nabízí poskytnutí dodávek, služeb nebo stavebních prací, nebo více těchto osob společně. Za dodavatele se považuje i pobočka závodu; v takovém případě se za sídlo dodavatele považuje*

sídlo pobočky závodu“. Dodavatel se pak ve smyslu § 47 odst. 1 písm. b) téhož zákona stává účastníkem zadávacího řízení v okamžiku, kdy podá žádost o účast nebo nabídku.

27. Dle § 28 odst. 1 písm. h) zákona č. 134/2016 Sb. se vybraným dodavatelem rozumí účastník zadávacího řízení, kterého zadavatel vybral k uzavření smlouvy.
28. Soud dále upozorňuje, že podle § 39 odst. 2 zákona č. 134/2016 Sb. platí, že *„v průběhu zadávacího řízení zadavatel vybírá z účastníků zadávacího řízení vybraného dodavatele na základě*
 - a) posouzení splnění podmínek účasti v zadávacím řízení,*
 - b) snížení počtu účastníků zadávacího řízení nebo snížení počtu předběžných nabídek nebo řešení, pokud je tímto zákonem pro zvolený druh zadávacího řízení připuštěno a zadavatel si je vyhradil,*
 - c) hodnocení nabídek“*.
29. Podle odstavce 4 uvedeného ustanovení pak *„není-li v tomto zákoně stanoveno jinak, může zadavatel provést posouzení splnění podmínek účasti v zadávacím řízení před hodnocením nabídek nebo až po hodnocení nabídek. U vybraného dodavatele musí zadavatel provést posouzení splnění podmínek účasti v zadávacím řízení a hodnocení jeho nabídky vždy“*.
30. Soud konečně dodává, že podle § 6 odst. 1 zákona č. 134/2016 Sb. zadavatel při postupu podle tohoto zákona musí dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti.
31. Mezi účastníky nejsou sporné rozhodné skutkové okolnosti. Především tedy účastníci nejsou ve sporu o tom, že žalobce ve výzvách k podání nabídek do zadávacího řízení a zadávací dokumentaci, stanovil, že předpokládaná hodnota veřejných zakázek zároveň představuje cenu nejvýše přípustnou a nepřekročitelnou, přičemž avizoval, že nebude-li účastník zadávacího řízení podmínku zadavatele v nabídce respektovat, může být jeho nabídka vyřazena ze zadávacího řízení z důvodu nesplnění zadávacích podmínek. Rovněž není mezi nimi sporu o tom, že oba vybraní dodavatelé obou veřejných zakázek podali v zadávacích řízeních nabídku, v níž údaj o nabídkové ceně odporoval zadávacím podmínkám, neboť nabídková cena překračovala předpokládanou hodnotu veřejné zakázky a tedy i cenu nejvýše přípustnou a dle zadávacích podmínek nepřekročitelnou.
32. Žalobce pak nečiní sporným ani závěr CRR a žalovaného spočívající v tom, že porušením povinnosti vyloučit vybraného dodavatele z účasti v zadávacím řízení mělo dojít k porušení povinnosti uvedené v části III odstavci 1 bodu 2 Podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace, jež bylo lze současně kvalifikovat podle čl. 2 bodu 23 přílohy č. 5 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce ve znění účinném k datu stanovení finanční opravy (Finanční opravy za nedodržení postupu stanoveného v ZVZ a v MPZ; vydání 1.13) jako pochybení rubrikované *„Jiné porušení ZVZ nebo, ZZVZ výše neuvedené, které mělo nebo mohlo mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky“*, s nímž byla spojena finanční oprava ve správních orgánech avizované výši. Žalobce se omezuje na shora reprodukovanou námitku, že nebyl podle § 48 odst. 2 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb. povinen vybrané dodavatele z účasti v zadávacím řízení vyloučit, neboť předmětné ustanovení mu takovou povinnost neukládá, stanoví-li pouze odpovídající oprávnění tak učinit.
33. Za této situace soud mohl s přihlédnutím k pravidlům vyvěrajícím z dispoziční zásady přísně ovládající řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přistoupit přímo k posouzení důvodnosti naposledy uvedené námitky tvořící samotné jádro žalobní argumentace.

34. Soud přitom přisvědčuje žalovanému, že žalobce ve svých žalobních námitkách zcela odhlíží od toho, že meritorní závěry CRR a žalovaného jsou založeny nikoli na aplikaci § 48 odst. 2 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., nýbrž se opírají o ustanovení § 48 odst. 8 zákona č. 134/2016 Sb., dle něhož byl podle správních orgánů žalobce v posuzované věci povinen postupovat.
35. Soud konstatuje, že ze shora citovaného ustanovení § 39 odst. 2 zákona vyplývá, že zadavatel vybírá vybraného dodavatele z účastníků zadávacího řízení na základě posouzení splnění podmínek účasti v zadávacím řízení, případně na základě snížení počtu účastníků zadávacího řízení nebo snížení počtu předběžných nabídek nebo řešení, a na základě hodnocení nabídek. Stran postupu zadavatele při posuzování podmínek účasti v zadávacím řízení přitom platí, že u vybraného dodavatele je zadavatel dle § 39 odst. 4 zákona povinen provést posouzení splnění podmínek účasti v zadávacím řízení vždy. Zadavatel přitom nemůže v průběhu zadávacího řízení upustit od jím stanovených podmínek účasti, které ve vztahu k dodavatelům v zadávacích podmínkách stanovil.
36. Zákon č. 134/2016 Sb. pak stanovuje základní výčet skutkových podstat, při jejichž naplnění je zadavatel oprávněn vyloučit účastníka ze zadávacího řízení na veřejnou zakázku. Není sporu o tom, že zadavatel může vyloučit účastníka zadávacího řízení pouze v případech, které výslovně uvádí zákon (§ 48 odst. 1 tohoto zákona).
37. Úprava obsažená v § 48 zákona č. 134/2016 Sb. přitom není komplexním a úplným výčtem důvodů vyloučení, neboť zákon upravuje možnost vyloučení účastníka zadávacího řízení i na jiných místech. Platí, že důvody pro vyloučení účastníka zadávacího řízení jsou v § 48 zákona až na výjimky formulovány jako fakultativní, nikoli obligatorní.
38. Jedním ze zákonem předpokládaných důvodů možného vyloučení účastníka zadávacího řízení je tak i v ustanovení § 48 odst. 2 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb. předpokládaný důvod v souvislosti s předkládáním údajů, dokladů, vzorků či modelů v zadávacím řízení. Předmětné ustanovení § 48 odst. 2 písm. a) zákona opravňuje zadavatele vyloučit účastníka ze zadávacího řízení, pokud jím předložené údaje, doklady, vzorky či modely neodpovídají zadávacím podmínkám či nebyly v požadované lhůtě vůbec předloženy.
39. Žalobci je třeba přisvědčit potud, že důvod uvedený v § 48 odst. 2 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb. je v souladu s dříve uvedeným fakultativním důvodem vyloučení z účasti v zadávacím řízení. Jinak řečeno, žalobce jako zadavatel by nemohl postupovat bez dalšího v rozporu s uvedeným ustanovením, pokud by v rámci jím realizovaných zadávacích řízení účastníka zadávacího řízení nevyloučil v případě, kdy by účastníkem předložené údaje, doklady, vzorky či modely neodpovídaly zadávacím podmínkám či nebyly v požadované lhůtě vůbec předloženy.
40. O zcela jinou situaci se však jedná v případě, kdy zadávacím podmínkám neodpovídají údaje předložené v nabídce vybraným dodavatelem. V takovém případě totiž shora citované ustanovení § 48 odst. 8 zákona č. 134/2016 Sb. činí z jinak (obecně ve vztahu k účastníkům zadávacího řízení) fakultativního důvodu obligatorní důvod vyloučení. Jinak řečeno, platí, že pokud zadavatel po posouzení splnění podmínek účasti u vybraného dodavatele v zadávacím řízení dospěje k závěru, že jeho nabídka nesplňuje zadávací podmínky, musí vybraného dodavatele ze zadávacího řízení v souladu s § 48 odst. 8 v návaznosti na § 48 odst. 2 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb. vyloučit.
41. Závěr o obligatorním charakteru důvodu uvedeného v § 48 odst. 8 zákona v případě předložení nabídky vybraným dodavatelem, jež je v některém ohledu v rozporu se

zadávacími podmínkami, plyne nejen ze zvláštní části důvodové zprávy k předmětnému ustanovení zákona (srov. důvodová zpráva k zákonu č. 134/2016 Sb. – sněmovní tisk č. 637/0, VII. volební období, dostupná v digitálním repozitáři na www.psp.cz), ale i z relevantních doktrinálních stanovisek k předmětnému ustanovení zákona (Podešva, V. a kol. Zákon o zadávání veřejných zakázek. Komentář. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2016, 1108 s.; Dvořák, D., Machurek, T., Novotný P., Šebesta, M. a kol. Zákon o zadávání veřejných zakázek. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, 1320 s.).

42. Žalobce přitom nečinil sporným, že v případě překročení maximální nabídkové ceny může jít v obecné rovině o situaci předpokládanou v § 48 odst. 2 písm. a) zákona, neboť i nabídková cena je údajem předloženým účastníkem zadávacího řízení, jež může odporovat zadávacím podmínkám; žalobce se omezil v souladu s výše uvedeným na námitky, že jde v daném případě toliko o oprávnění k vyloučení a na označení důvodů, pro které tohoto oprávnění nevyužil. Ani soud přitom neměl v daném ohledu sebemenší pochybnost o tom, že obsahuje-li nabídka cenu vyšší, než která je v zadávacích podmínkách označena jako nejvyšší přípustná, jde optikou naposledy uvedeného ustanovení o případ, kdy údaj obsažený v nabídce odporuje zadávacím podmínkám. Předmětné závěry byly náležitě odůvodněny v Opatření i v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný mj. odkazoval na relevantní rozhodovací praxi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, z něhož tento právní názor rovněž vyplýval. Žalobce se však k uvedeným aspektům nijak nevyjádřil a v rámci své žalobní argumentace je ponechal zcela bez povšimnutí. Soud pro úplnost podotýká, že uvedený právní názor má oporu i v rozhodovací praxi správních soudů (srov. přiměřeně závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2018, čj. 30 Af 90/2016 - 49, či rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, čj. 7 As 291/2015 - 26, které se vztahovaly k podobné předchozí právní úpravě podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách).
43. Staví-li tedy žalobce svou žalobní argumentaci na tom, že nebyl podle § 48 odst. 2 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb. povinen vyloučit vybrané dodavatele z účasti v zadávacích řízeních týkajících se předmětných veřejných zakázek, neboť předmětné ustanovení mu takovou povinnost neukládá (stanoví pouze oprávnění tak učinit), opomíjí, že CRR v Opatření i žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí argumentovali právě tím, že v případě nesplnění zadávacích podmínek vybraným dodavatelem zákon č. 134/2016 Sb. žalobci takovou povinnost v ustanovení § 48 odst. 8 explicitně ukládá. Žalobní obrana se tak fakticky zcela mýlí s podstatou závěrů, o něž správní orgány svůj postup v posuzované věci opřely.
44. Soud tak s ohledem na shora uvedené nemohl přisvědčit ani související námitce, že „citované zákonné ustanovení [žalobce měl na mysli § 48 odst. 2 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., jak plyne ze str. 3 druhého odstavce podané žaloby – pozn. soudu] je zcela zřetelně formulované a účastí ve veřejné zakázce vyhlášené v režimu zákona berou všichni účastníci této VZ na vědomí možnost uplatnění kteréhokoliv ustanovení ZZVZ, tedy účastníci výběrového řízení si jsou zákonných podmínek plně vědomi“. Jak bylo vyloženo výše, v posuzované věci měl žalobce zvolit postup dle ustanovení § 48 odst. 8 zákona, které z jinak fakultativního důvodu uvedeného v odstavci 2 písm. a) tohoto ustanovení činí důvod vyloučení obligatorní. Přílehlavou pak soud neshledal ani subnámitku, dle níž „v případě jakýchkoliv nejjasností ohledně uplatnění zákonných ustanovení měl kterýkoliv z potenciálních účastníků zákonnou možnost požádat zadavatele o vysvětlení zadávacích podmínek“. V posuzovaném případě totiž tato teze, jejíž správnost soud v obecné rovině nijak nezpochybňuje, není nijak relevantní. Ve věci totiž nebylo lze stanovení maximálně přípustné ceny považovat za

jakkoli nejednoznačné či vyžadující další vysvětlení; ani žalobce v tomto směru svou žalobní obranu nevedl.

45. Irelevantním je pak zprostředkovaně rovněž okruh argumentů poukazujících na důvody, pro které se žalobce, jak uvádí v podané žalobě, rozhodl nevyužít oprávnění vyloučit účastníky zadávacího řízení. Jak soud vysvětlil výše, v posuzovaném případě nešlo o situaci, kdy by bylo na uvážení zadavatele, zda využije zákonem přiznaného oprávnění, ale naopak o situaci, kdy byl povinen postupovat tak, jak mu ustanovení § 48 odst. 8 zákona č. 134/2016 Sb. přikazovalo. Soud se přitom nemohl ztotožnit ani s názorem žalobce, že jeho postup neovlivnil výběr dodavatele, neboť byla doručena jediná nabídka. Cílem regulace zadávání veřejných zakázek je sice spolu s jinými zákony zajištění zásad hospodárnosti, účelnosti a efektivnosti při nakládání s veřejnými prostředky, nicméně zákon tohoto cíle dosahuje skrze vytváření podmínek pro to, aby byly zakázky zadávány při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli, a k tomu upravuje nejen vlastní zásady zakotvené v § 6 zákona, ale i konkrétní procesní pravidla, jejichž dodržování má k předmětným cílům vést. Jak přitom správně upozornil žalovaný, stanovení nejvyšší přípustné nabídkové ceny v zadávacích podmínkách není krokem, který by byl pro dodavatele bez významu, neboť dodavatelé zvažují, zda předpokládaná hodnota může být překročena či nikoli; soud je tedy v daném směru shodně s žalovaným přesvědčen, že zastropování nabídkové ceny skutečně mohlo jiné potenciální dodavatele od podání nabídky odradit. Nelze tedy pochybovat o tom, že v daném případě mohlo nedodržení postupu předepsaného v § 48 odst. 8 zákona č. 134/2016 Sb. ovlivnit výběr či narušit zásady chráněné ustanovením § 6 téhož zákona.
46. Lze tedy v návaznosti na provedené úvahy uzavřít, že pokud žalobce jako zadavatel v případě obou veřejných zakázek nerozhodl o vyloučení vybraného dodavatele, který v nabídce uvedl nabídkovou cenu překračující předpokládanou hodnotu veřejné zakázky, a tedy i cenu nejvýše přípustnou a dle zadávacích podmínek nepřekročitelnou, postupoval v rozporu s § 48 odst. 8 ve spojení s § 48 odst. 2 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb..
47. Pro úplnost soud podotýká, že omezil-li se žalobce na str. 3 v prvním odstavci žaloby při konstrukci námitek soustředěných soudem pod první žalobní bod na podotknutí, že „*v rámci průběžných připomínek nebyla problematika uzavření SoD i přes překročení PH vůbec řešena*“, nespátroval soud ani v této okolnosti důvod pro zrušení Napadeného rozhodnutí.
48. Soud v tomto směru zdůrazňuje, že řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
49. Soud v této souvislosti nemohl pominout, že žalobce se v podané žalobě v daném směru omezil na stručnou poznámku, kterou fakticky nereagoval na závěry vyslovené k odpovídající námitce žalovaným v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. V této souvislosti je třeba podotknout, že jakkoli žalobci v obecné rovině v takové konstrukci žalobních námitek nic nebrání, musí vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o odvolání, které jeho ve správním řízení uplatněné argumenty vypořádává a žalobní body se musí vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalovaného správního orgánu při vydání napadeného rozhodnutí (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, čj. 4 As 78/2012 - 125).

50. Žalobce při konstrukci této poznámky *de facto* zcela ignoroval skutečnost, že se předmětnou otázkou žalovaný v Napadeném rozhodnutí zabýval. V důsledku toho v podané žalobě vůbec nereagoval na závěry, k nimž žalovaný ve vztahu k předmětné otázce v odůvodnění rozhodnutí dospěl. Nijak nereflektoval, že se žalovaný s touto problematikou vypořádal a zdůvodnil závěry, které k ní v Napadeném rozhodnutí vyslovil. V tomto ohledu platí, že žalobce tím, že se v žalobě omezil na uvedenou stručnou poznámku, aniž by reagoval na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něho nemohl domýšlet další argumenty. Městský soud se tak mohl věnovat žalobcem uvedené skutečnosti pouze v míře obecnosti, v jaké na ni sám žalobce poukázal (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Zdejší soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128).
51. Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace toliko stručně uvádí následující. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně upozornil, že z judikatury Soudního dvora Evropské unie plyne, že za dodržení všech podmínek dotací jsou výlučně odpovědní příjemci podpor. Skutečnost, že poskytovatel finančních prostředků neupozornil na nesrovnalosti při provádění dané akce, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost. Opačný výklad by vedl ke stavu, kdy by byl příjemce dotace zbaven veškeré odpovědnosti za nesrovnalosti, které nebyly oznámeny poskytovatelem (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, čj. 1 Afs 15/2012 - 38, publ. pod č. 2713/2012 Sb. NSS, a v něm zmiňovaný rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 25. 3. 2010 ve věci C-414/08, *Sviluppo Italia Basilicata proti Komisi*). Nejvyšší správní soud přitom ve své ustálené rozhodovací praxi navazující na výklad zásady legitimního očekávání provedený ve zmiňovaném rozsudku č. 2713/2012 Sb. NSS a v něm připomínané rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 13. 3. 2008 ve věci C-383/06 až C-385/06, *Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening a další*, a ze dne 21. 12. 2011 ve věci C-465/10, *Chambre de commerce et d'industrie de l'Indre*, ustáleně judikuje, že příjemce dotace se může úspěšně dovolat zásady legitimního očekávání při splnění dvou podmínek: 1) příslušný orgán mu poskytl konkrétní ujištění, která u něj mohla vzbudit legitimní očekávání; 2) tato ujištění jsou v souladu s použitelnými právními předpisy, resp. postup podle těchto ujištění nepředstavuje „zjevné porušení platné právní úpravy“. Soud přitom v posuzovaném případě nezjistil, že by se snad žalobci dostalo „konkrétních ujištění“ ve smyslu citované judikatury Nejvyššího správního soudu (respektive judikatury Soudního dvora Evropské unie, na niž Nejvyšší správní soud odkázal v rozsudku ze dne 15. 8. 2012, čj. 1 Afs 15/2012 - 38, č. 2713/2012 Sb. NSS). Z postupu poskytovatele dotace či žalovaného nelze podle přesvědčení soudu ze shora vyložených důvodů nikterak dovozovat, že by poskytovatel dotace postupem v rámci administrace dotace přiznané Rozhodnutím o poskytnutí dotace žalobce konkrétně a specificky ujistil o tom, že v rámci realizace zadávacích řízení obou veřejných zakázek dodržel všechny zákonné a tedy i dotační podmínky.
52. Soud neshledal důvodnými ani námitky, jimiž žalobce pod **druhým žalobním bodem** s poukazem na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu namítal, že nebylo dostatečně odůvodněno, proč dotační prostředky nemají být vyplaceny, resp. proč právě v této výši.

53. I v tomto případě soud postupoval v mezích shora vymezených judikatorních mantinelů vypořádávání námitek vznesených v obecné rovině, bez dostatečné a adekvátní reflexe závěrů vyslovených k obsahově odpovídajícím námitkám v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto v míře obecnosti odpovídající té, v jaké žalobce uvedenou námitku vznesl, konstatuje, že CRR v Opatření i žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí dostatečně vysvětlili důvody, pro které přistoupili k uložení finanční opravy, resp. nevyplacení části dotačních prostředků. Jak soud upozornil výše, žalobce nečinil v podané žalobě sporným, že porušení povinnosti vyloučit vybraného dodavatele z účasti v zadávacím řízení mohlo představovat porušení povinnosti uvedené v části III odstavci 1 bodu 2 Podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace, jež bylo lze současně kvalifikovat jako porušení podle čl. 2 bodu 23 přílohy č. 5 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce ve znění účinném k datu stanovení finanční opravy.
54. Soud přitom zdůrazňuje, že naposledy uvedené ustanovení dotačních podmínek jednoznačně spojovalo s předmětným pochybením, podřaditelným pod „*Jiné porušení ZVZ nebo, ZZVZ výše neuvedené, které mělo nebo mohlo mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky*“, finanční opravu ve výši 25 % částky poskytnuté dotace, resp. min. 10 % této částky nebo 5 % dané částky v případě malé závažnosti porušení. Pokud tedy CRR v Opatření konstatoval, že „*v návaznosti na závěr tohoto zjištění bude uložena finanční oprava ve výši 5 % z částky poskytnuté podpory na dotčenou veřejnou zakázku*“, je zjevné, že vůči žalobci učinil finanční opravu v pro něho maximálně příznivé výši, vycházející přitom zjevně z toho, že uvedené pochybení bylo „málo závažné“ ve smyslu uvedeného ustanovení přílohy č. 5 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce. Jakkoli by bylo lze dle stanoviska soudu o správnosti takového posouzení se zřetelem ke shora uvedeným skutečnostem a důvodům pochybovat (a tedy i polemizovat o tom, zda správně neměla být žalobci uložena finanční oprava vyšší), soud tak v posuzované věci s přihlédnutím k dispoziční zásadě nemůže v tomto řízení učinit. Omezuje se proto na závěr, že správní orgány řádně odůvodnily, proč k nevyplacení části dotačních prostředků přistoupily, a proč tak učinily v dané výši. Z ničeho nevyplývá, že by v daném ohledu postupovaly v rozporu se zásadou proporcionality. Soud přitom shodně s žalovaným považuje v daném ohledu za relevantní závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2019, čj. 2 Afs 192/2018 - 74, dle nichž již samotné sazby výše finanční oprav uvedené ve shora odkazovaném ustanovení dotačních podmínek lze považovat za naplňující požadavek nezbytné přiměřenosti. Žalobci tedy nemohlo být v daném směru nijak na újmu, pokud vůči němu bylo v případě zjištěného a shora aprobovaného porušení povinnosti uložené v § 48 odst. 8 zákona č. 134/2016 Sb. postupováno nejmírnějším způsobem předvídaným v předmětném ustanovení upravující výši finanční opravy.
55. Pokud pak žalobce v rámci této skupiny námitek uvedl, že v posuzované věci dle jeho přesvědčení „*nedošlo k žádnému porušení zákona, naopak, všechny kroky žalobce byly se zákonem v souladu*“, resp. že „*byly veškeré prostředky čerpány na daný účel, v žádné jejich výši by tedy nedošlo k porušení podmínek*“, odkazuje soud pro větší stručnost na závěry vyslovené výše v tomto rozsudku k námitkám vzneseným pod prvním žalobním bodem.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

56. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
57. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s; žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 s.

ř. s. nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. března 2021

Mgr. Aleš Sabol
předseda senátu